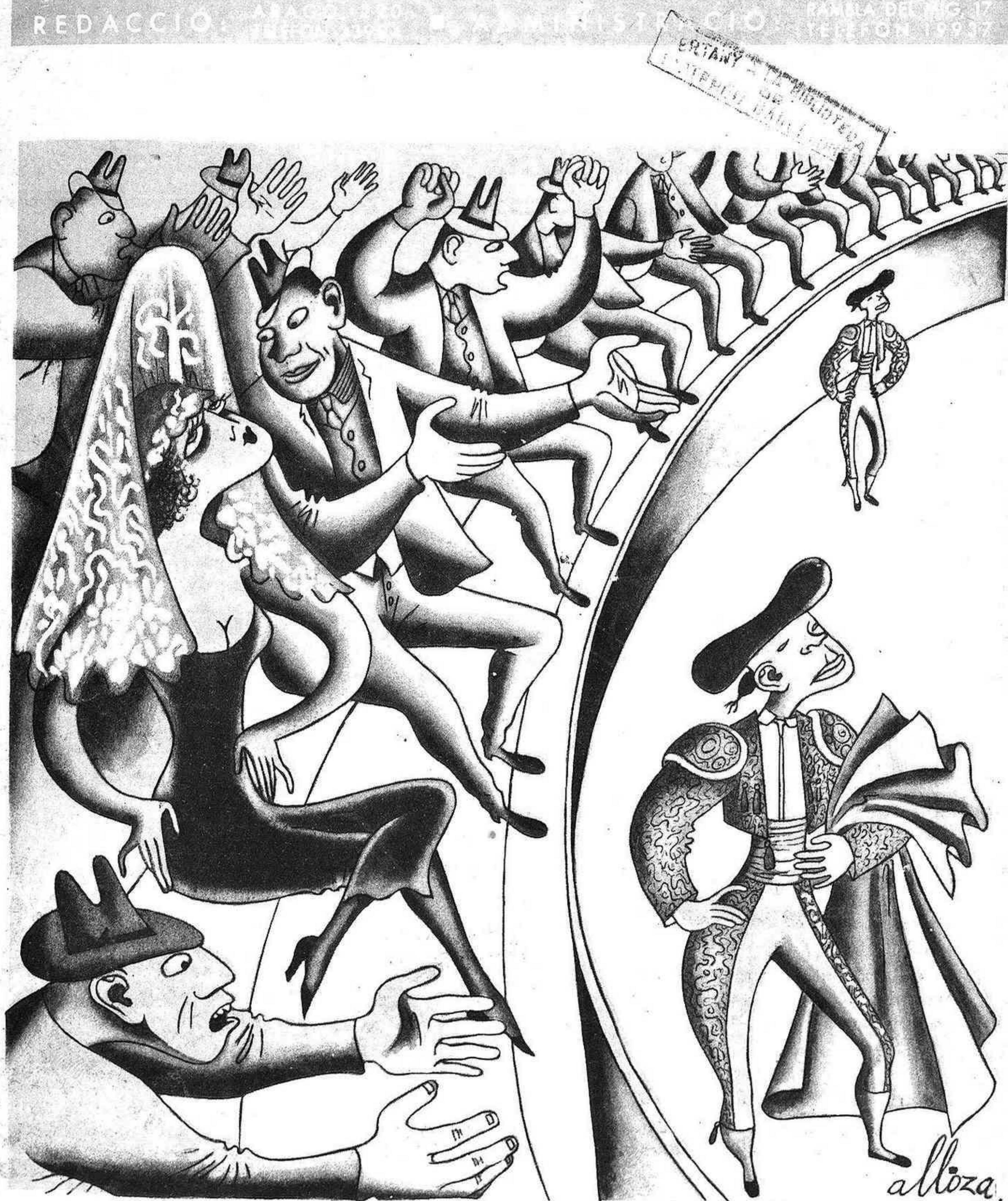

L'ESQUELLA

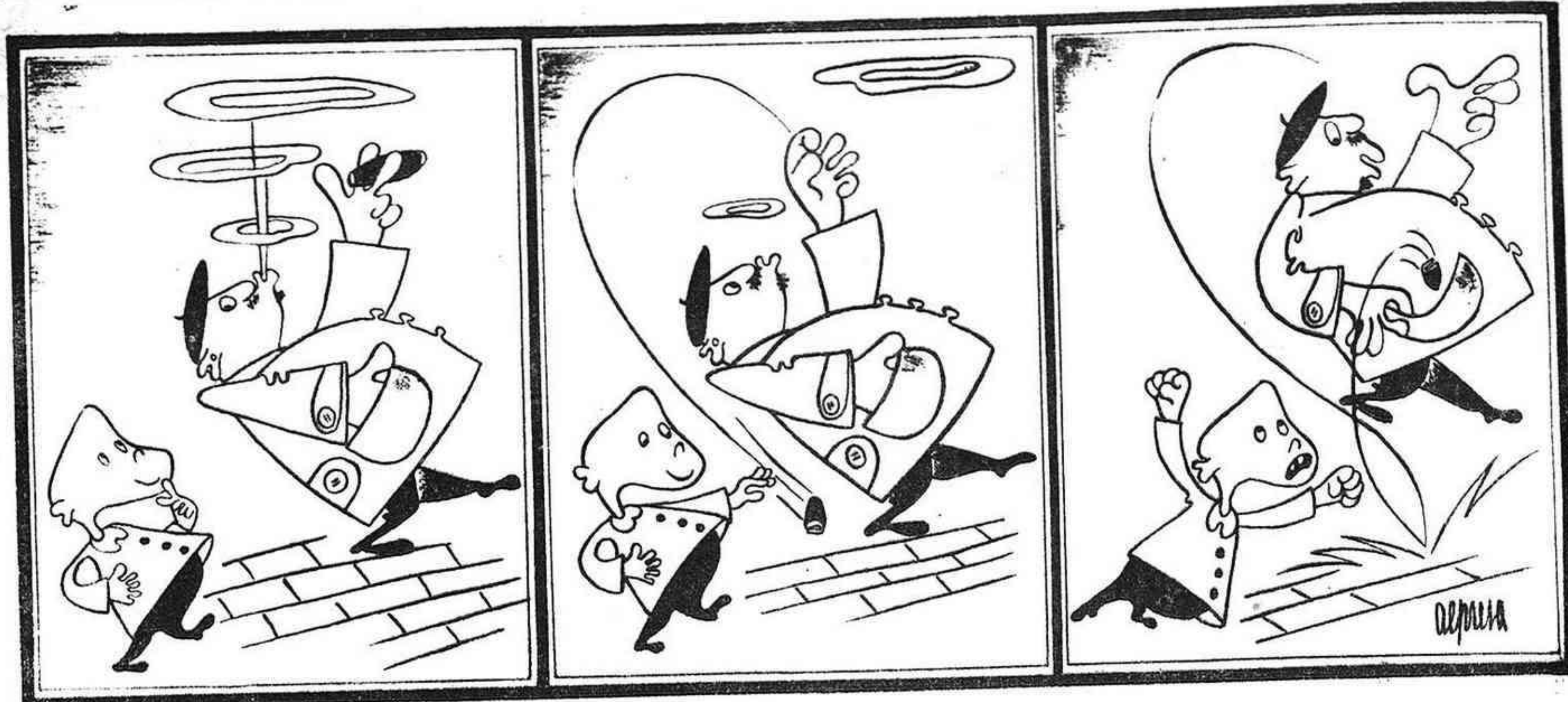
DE LA TORRATXA

REDACCIO: ALACANT 177. ADMINISTRACIO: BARCELONA 177. VERFON 19937

TRENTA CÈNTIMS

—A aquest torero li diuen «El Tramvia».
 —Per què?
 —Perquè no l'agafen mai.

MODEL PATENTAT DE BORILLA

REVISTA DE PREMSA

LA VANGUARDIA

Proseguim impertèrrits publicant de franc alguns dels pintorescos anuncis que el nostre fraternal col·lega «La Vanguardia», publica cobrant.

MADRINAS

seis companeros catalanes, veintidós años, desean intercambio correspondencia formal.

Escrib. VANGUARDIA 5811

Els companys catalans que tenen 22 anys no toquen ni a cinc anys per barba i tenen un gran esdevenidor per davant.

I tan jovenets... sembla que vulguin la «madrina» per a batejar-se.

¡ESQUIADORES!

Vendo un buen SKI, buen precio. E. 8184 Vergara, 11.

Aquest SKI, si no el compra un coix...! Però els coixos són de uatural poc donats a conrear l'esport acrobàtic.

CINE SONORO PORTATIL

para mil espectadores o más, vendo o alquilo con operador; curiosos abstenerse. Pje. Román, 75, bj. 2.º.

Trobem un xic extremat i poc adient als temps que correm això de vendre's l'operador i tot.

¿No havíem quedat en què està abolida l'esclavitud?

DOS CABOS

del Ejército de la República desean madrinas de guerra.

Escribid VANGUARDIA 6274

Això és allò que en castellà en diuen «atando cabos».

HOJAS DE AFEITAR

brochas y máquinas afeitar Cepillos dientes. Siempre existencias. Travesera, 34. Teléfono 80564.

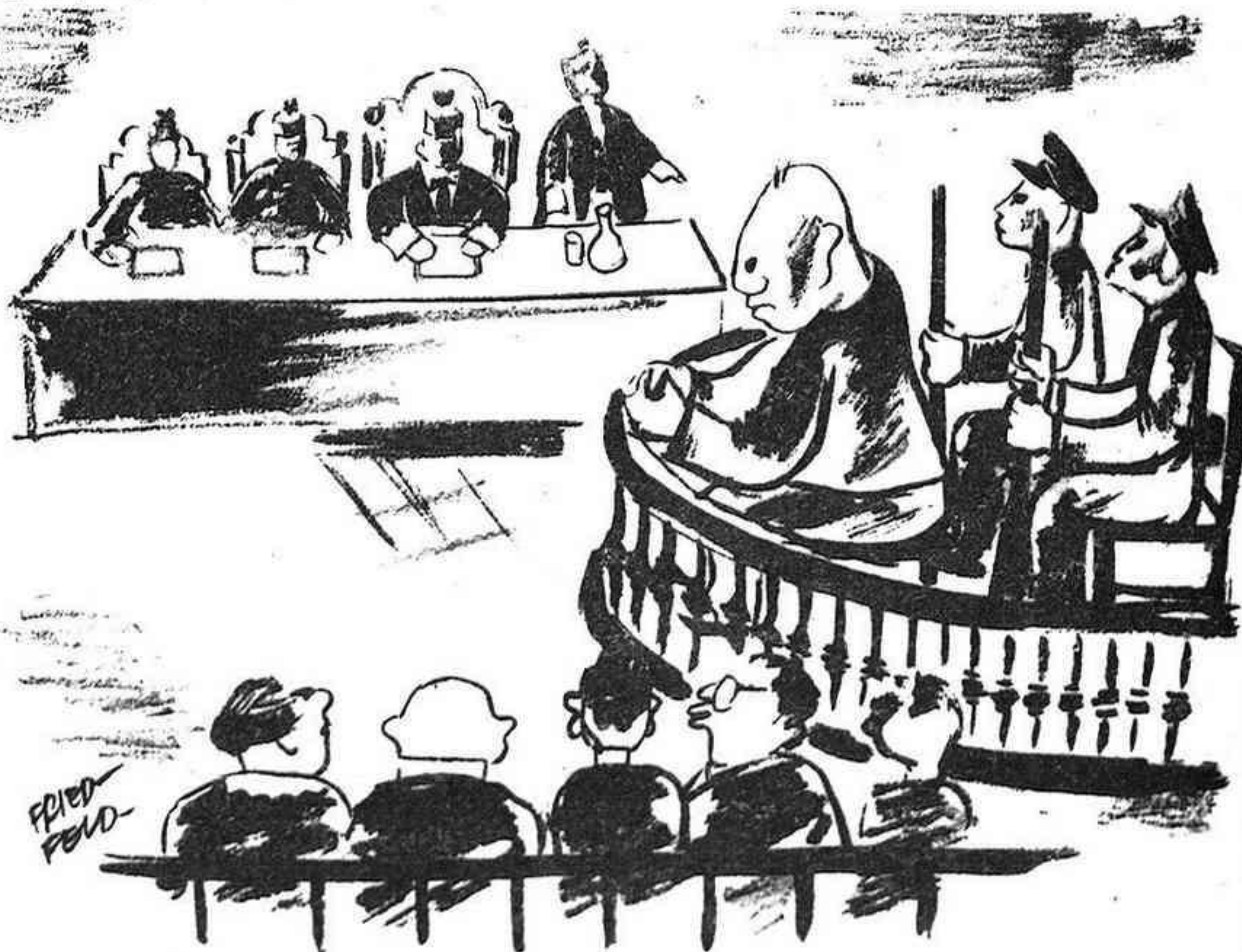
Hojas para afeitar brochas? Más aviat ens caldria hojas para afeitar caras... i baratas!

LA VANGUARDIA

BICICLETAS OCASION

reconstruidas, señora, caballero, niños. Una bicicleta no es un cuadro y ruedas, precisa una calidad y buen ajustaje. Esto vale dinero, porque siempre se tiene con ello dinero, y sólo lo puede ofrecer el taller de montaje Príncipe de Viana, 17.

Aquesta mena de diner amb rodes, que s'ofereix tan capciosa i paradoxalment als conservadors, és ni més ni menys que aquell diner que corre... però que corre en bicicleta.

—De mitja dotzena d'ous en va cobrar un ou.

—Em pensava que estaves a les trinxeres?
—La meua trinxera és aquí.

EDITORIAL

Som-hi!

El rumor, aquest ens pretensions i tossut, que s'adjudica una vida permanent i una importància impertinent en temps de guerra, presumeix aquests dies d'una vitalitat i una força d'expansió poques vegades assolides.

Abans el rumor quan sortia de casa acostumava a presumir de notícia. Ara ja s'accontenta amb ésser tan sols rumor.

El que us el deixa amar a cau d'orella ja no fa veure que us vol enganyar, o el que és igual, que us vol convèncer.

Ja no pretén vendre-us la veritat. Ara, així com abans es deia: «Amb la veritat t'enganyen»; es diu, o es pensa: «Amb la mentida t'enganyo».

El fet és que de debò moltes vegades el que llança un rumor vol enganyar alarú, tant

com enganyar-se ell mateix.

Darrerament, els darrers dies, les darreres hores, hom ha cercat sembrant amb el rumor la planta providencialista d'una esperança o d'un avenir sensacionalista i miracler, que canviï de faísó la realitat i la faci menys dura. Molts fabricants de rumors han pretès, encara que no ho semblava, enganyar-se ells mateixos i cercar esperances de remei, fora de l'únic lloc on aquest solorna, que, és, precisament, dins d'ells mateixos.

Més clar: Ací, el que cal, és començar a comprendre que dins de cada antifeixista hi ha en quantitat proporcional l'única solució de la victòria.

Ací, cal que es planteji la consciència neta que ningú no té dret a demanar, a ningú, que li doni la guerra

guanyada o la victòria servida amb safata.

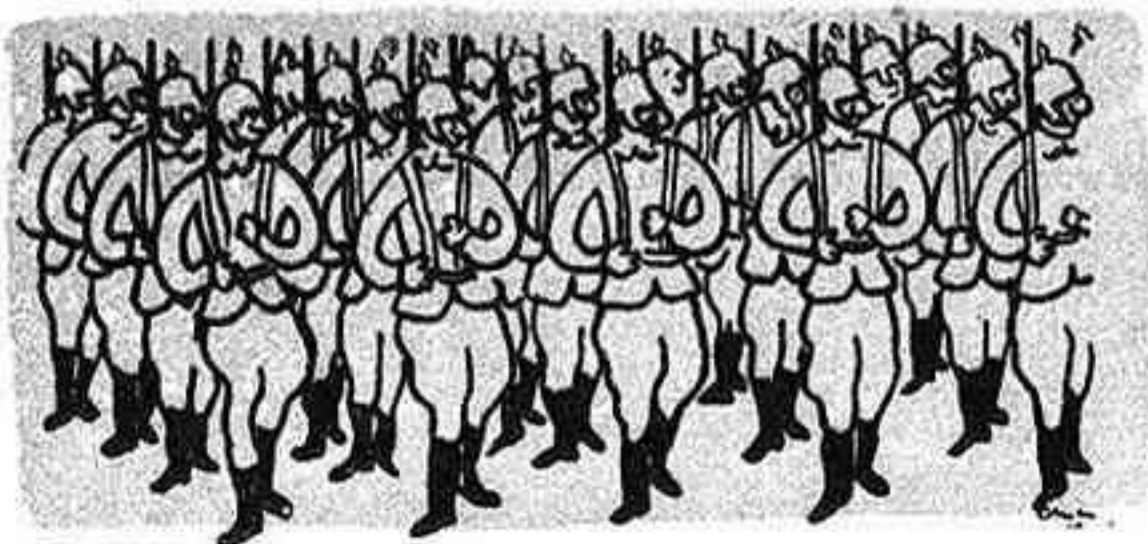
Ara, cal que la guerra la faci tothom, i que cadascú, amb les urpes, o amb la sang, o amb el treball seus, exclusivament seus, es guanyi a pols i amb glòria el tros de victòria que exigeix per ell mateix i per la seva honrosa sumada a l'afany col·lectiu i al dret comú de llibertat de treball i de glòria.

Ací, cal arrancar el pas i ocupar cadascú el millor lloc de guerra, disputant-se el més perillós i el més esforçat.

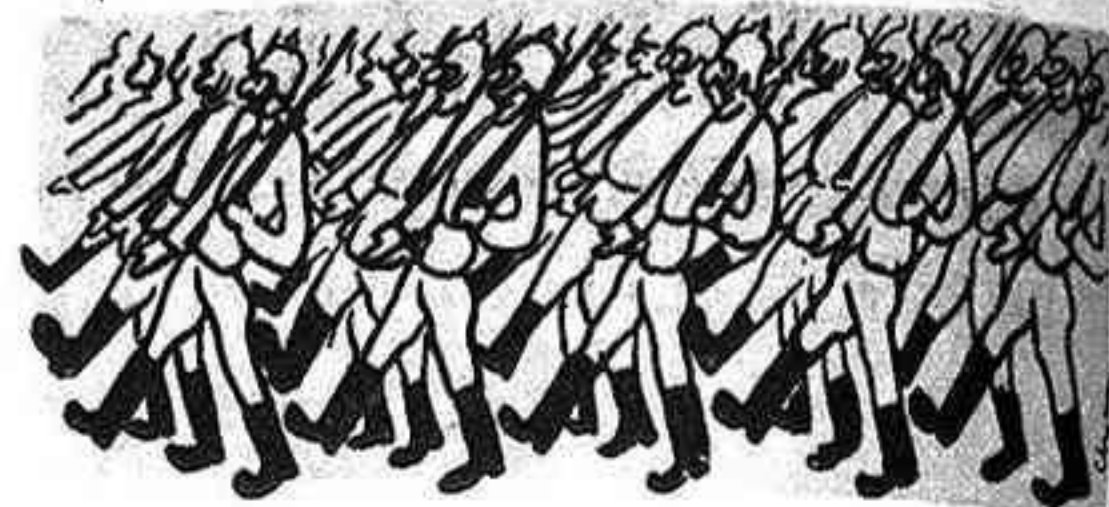
Tot el que no sigui això, és com aquell cant de la gallina que es pensa que acaba de pondre l'ou de guix.

Es que es juga molta moneda falsa en la partida del valor i de covardia.

I els covards acostumen a tenir una facilitat de rotunda...

**Després del pas de
l'oca i del pas romà**

L'Espanya nacionalista cerca febrosament el seu pas nacional

L'ESPANYA NACIONALISTA CERCA FEBROSAMENT...

«La Real Academia Española» que presideix el senyor Eugenio de Oros (com ara s'acostuma a posar, després de les invectives del «A. B. C.» sevillà contra els catalans), ha obert un concurs entre els mestres de ball espanyols a fi i efecte de premiar un projecte de pas.

Sí, senyors: un projecte de pas. Com tothom sap, l'Alemanya hitleriana té el famós pas de l'oca. Per a no ésser menys, la Itàlia mussoliniana ha implantat el pas romà. ¿Com voleu, doncs, que Franco no tingui un pas? L'Espanya nacionalista, també marcarà un pas autòcton. Un pas que sigui la fidel expressió del geni de la raça, un pas en el qual cantin tots els segles d'història, i que porti a la boca el regust aquell de «cuando en Flandes no se ponía el sol».

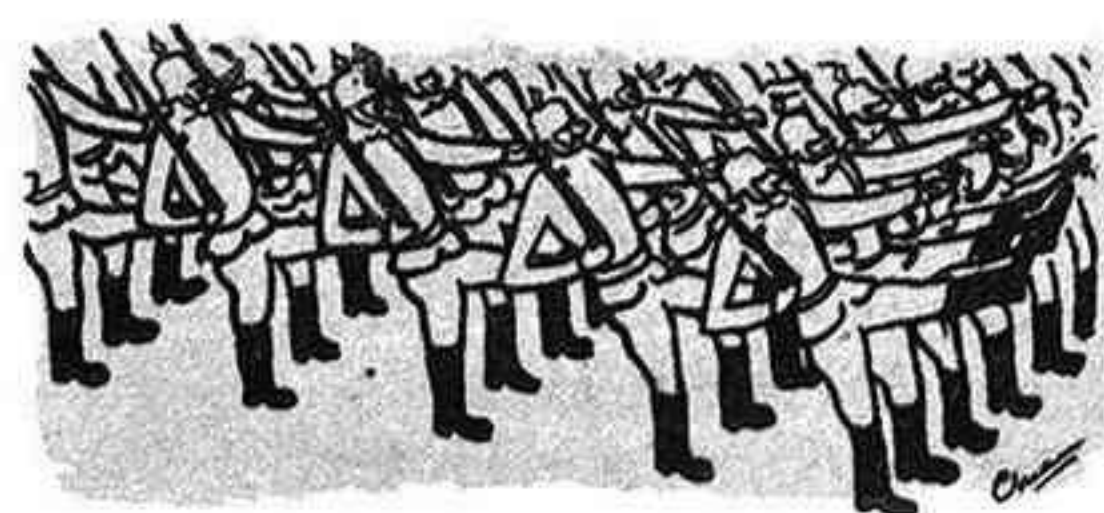
Està clar que és difícil trobar un pas que canti i que porti un regust a la boca. Per això, el govern de Burgos s'ha adreçat a la «Real Academia Española» demanant-li que informés respecte a aquest pas nacional. L'Acadèmia, abans de donar un mal pas, ha volgut reunir el màxim d'assessoraments.

Els acadèmics han convocat un concurs nacional. Entre els molts projectes que els han estat sotmesos, en reproduïm, convenientment extractats, uns quants, que segurament faran les delícies dels nostres lectors.

Ah, i els recomanem que no intentin assajar aquests passos a la zona republicana! Els podria resultar malament, car ací, en matèria de passos, només creiem en el pas... pirital, car l'altre el tenim racionat.

EL PAS DOBLE

Aquest projecte ve signat per un grup de toreadors, capitanejat per Marcial Lalanda (anda!). El projecte proposa que els soldats «nacionalistes» caminin als acords del pas-doble vertadera i castissa marxa nacional. El pas doble té molts avantatges. A l'hora de córrer, un fa doble camí. Després hom llueix el «garbo», cosa que interessa bastant als voluntaris italians i alemanys. No és pas res desfilir pels carrers salamanquins al so d'un airós pasdoble, per exemple aquell de la «mantilla española», o bé el de la «guitarra cañí»! Això és Espanya, i no aquells instituts de segon ensenyament, aquells sanatoris per a pre-tuberculosos, aquelles biblioteques populars que s'inventen els roigs. «¡Olé, mi mare!»

Els acadèmics han fet una petita objecció a aquest projecte, realment tan castís. Donades les males habituds de cert públic peninsular, si sortia l'exèrcit marxant al compàs d'un pasdoble «torero», podria ésser que li tiressin «almohadillas».

EL PAS DE LA BONA MORT

Projecte signat per uns mestres de ball sevillans. Està inspirat en el pas processional, aquell pas que marquen els «cofrades» quan acompanyen els «pasos» de la setmana santa sevillana.

Es de lloar també l'ànima castissa que aguanta aquest projecte de pas. Els seus proposants l'han definit «aquí caic i allà m'aixeco». Diuen que a les tropes de Franco el tal pas els aniria que ni pintat. Aquí caic i allà m'aixeco, tal com els «cofrades» sevillans caminen entre taverna i taverna, agenollant-se davant de cada altar, i posant-se de puntetes davant de cada taulell de manzanilla.

Aquest pas ha estat molt ben considerat pel Jurat. Allò que no ha agradat gaire ha estat el nom amb què l'han batejat els seus autors. Això de la Bona Mort, sembla realment que hagi de portar pega. Refredaria els ànims dels soldats.

EL PAS DE L'ANEC

El pas aquest ha estat proposat pel partit pan-germanista de l'Espanya de Franco. Els qui tiren cap a Hitler, creuen que la nova Espanya hauria d'assimilar en el màxim les modes i les maneres alemanyes. En l'espera d'assimilar el porc sintètic, ara hom podria assimilar l'oca del pas.

Però, perquè no sigui dit que el geni nacional no funciona, en lloc de l'oca, hom proposa l'ànec. Amb aquesta simple substitució d'un volàtil pel seu familiar immediat, hom es trobarà amb el pas de l'ànec, un pas que ultra el seu parentiu amb el famós pas alemany, tindrà l'avantatge d'estar molt adequat a les circumstàncies.

Què és el pas de l'ànec? Com el nom indica, es tracta de fer l'ànec, cosa gens difícil per als militars sublevats. Es qüestió de torçar el coll i lliurar l'ànima a Déu. Els coreògrafs del país ja procuraran que aquest pas sigui un pas viable. Car si hom fes l'ànec d'una manera simple i natural, no hi hauria manera de caminar.

EL PAS ROMA

El partit italianitzant, en canvi, demana la rodona adaptació del pas romà, aquest pas que Mussolini acaba de crear perquè els camises negres puguin desfilir pel «Foro». Els militars franquistes també tenen ganes de desaparèixer pel «foro». D'ací ve que demanin la immediata implantació del pas romà.

En què consisteix el pas romà? En caminar ben encarrat, i de tant en tant, estendre el braç i dir «alalà!». Imagineu-vos tot un exèrcit marxant a aquest compàs i amb aquest ritme. Us podeu riure de les famoses «girls» de Ziegfield i de tots els «robots». L'exèrcit «nacionalista» donaria una gran impressió d'homogeneïtat.

L'argument més fort per a defensar el projecte de pas romà és el que la conquesta total d'Espanya per les tropes i pels «voluntaris» franquistes és una obra de romans. Què millor, doncs, que adaptar el pas a l'obra? Doncs, mans, o millor, peus a l'obra.

EL PAS DE QUATRE

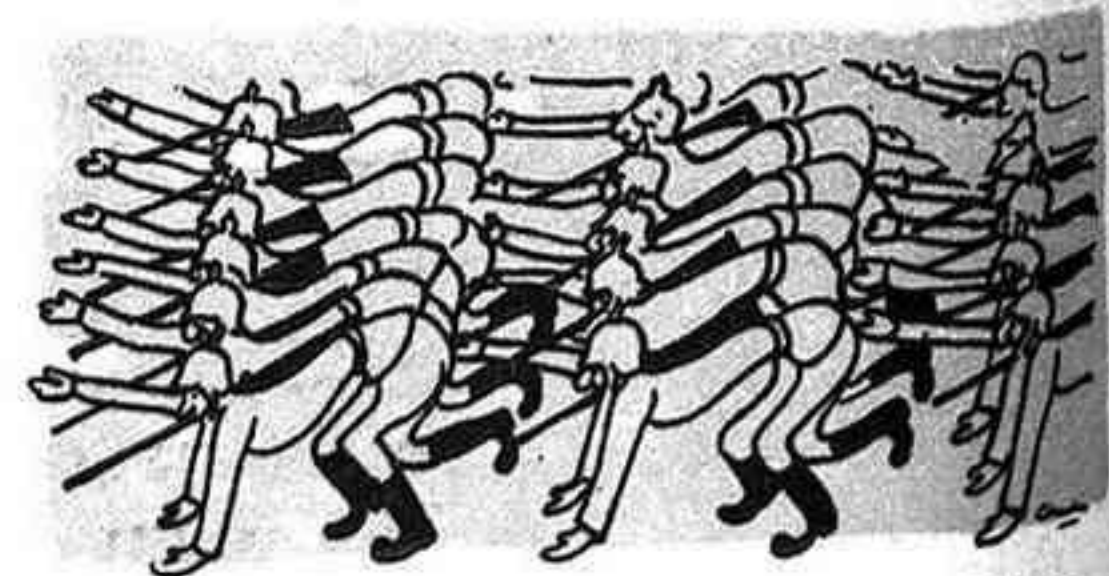
Malgrat que, d'antuvi, aquest sembli un pas de ball clàssic, es tracta potser del projecte més interessant que ha estat sotmès a l'Acadèmia franquista. El pas de quatre consisteix simplement a caminar a quatre grapes, com gairebé el nom ja indica.

Aquesta, que és una mica aquella posició vulgarment i finament anomenada de «collir floretes», pot ésser molt indicada pels exèrcits del «generalísimo». Té molts avantatges, entre els quals hi ha, en primer terme, els de no fer tan visibles els combatents. Si tots els soldats estan a quatre grapes, el dia que vinguin les comissions internacionals a fer el recompte de voluntaris, possiblement es descomptin, car només veuran la meitat de l'exèrcit. I no pas una meitat tallada en sentit vertical, sinó en sentit horitzontal.

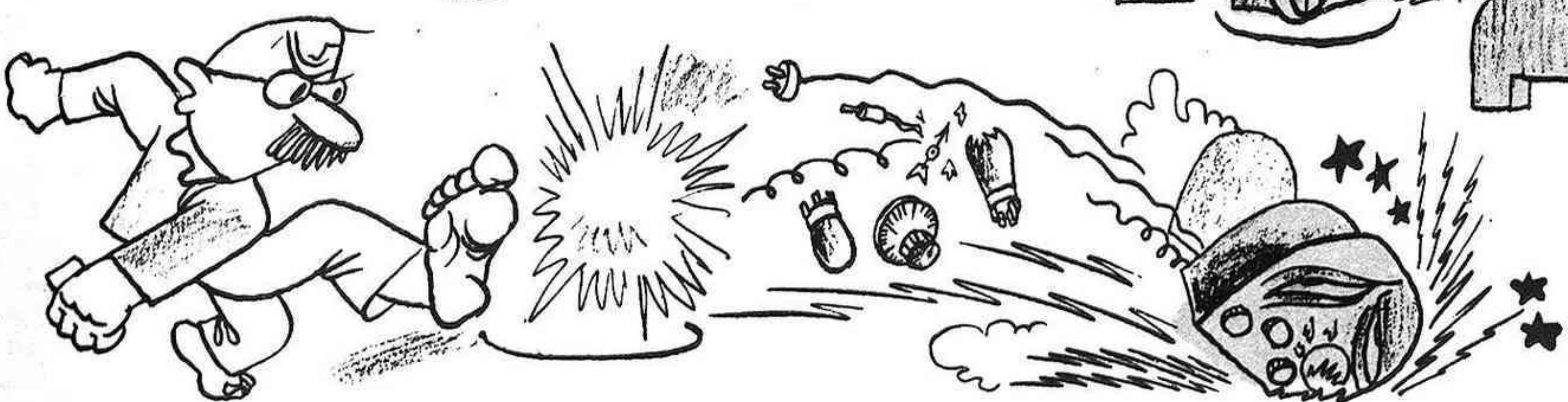
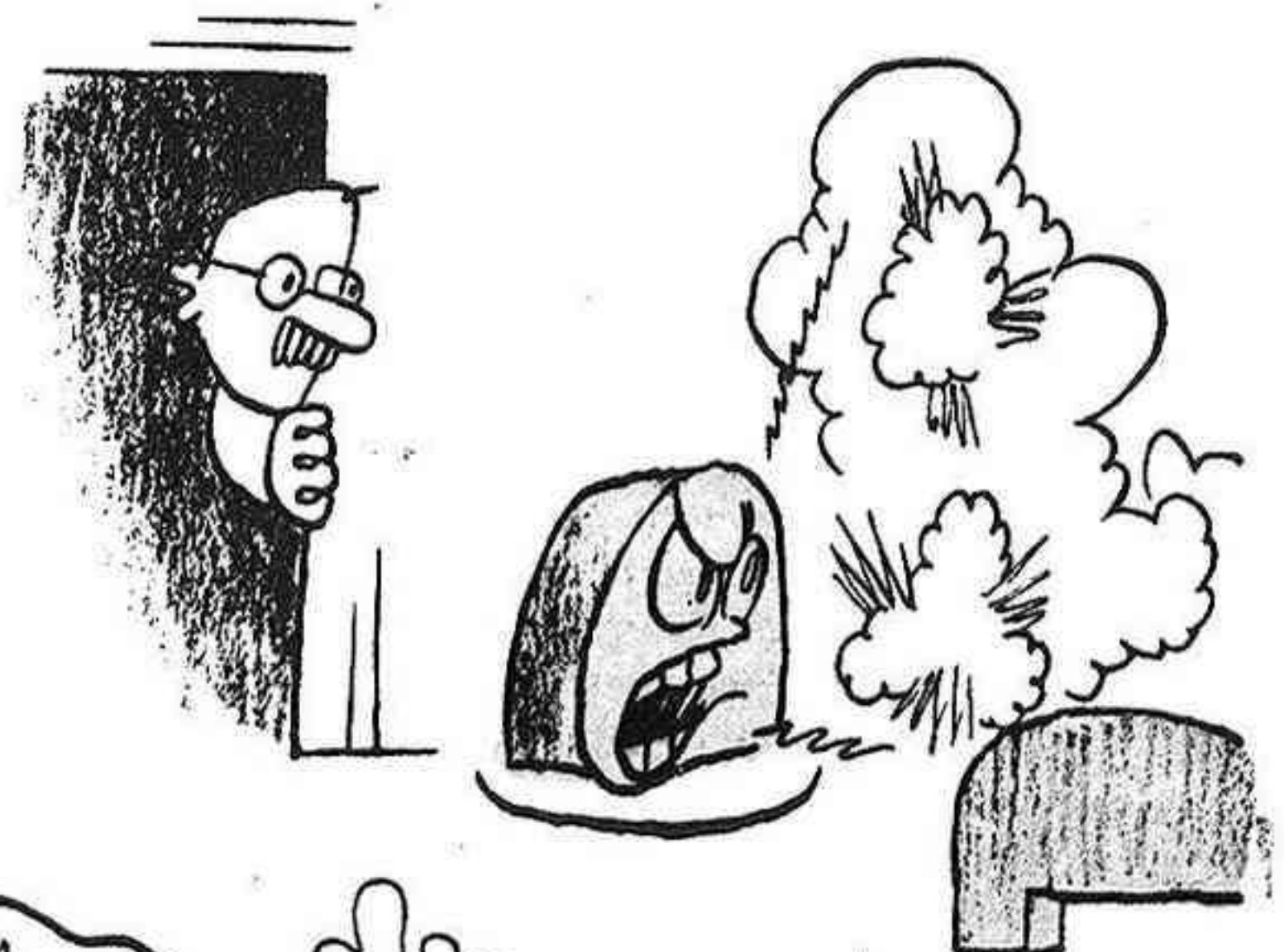
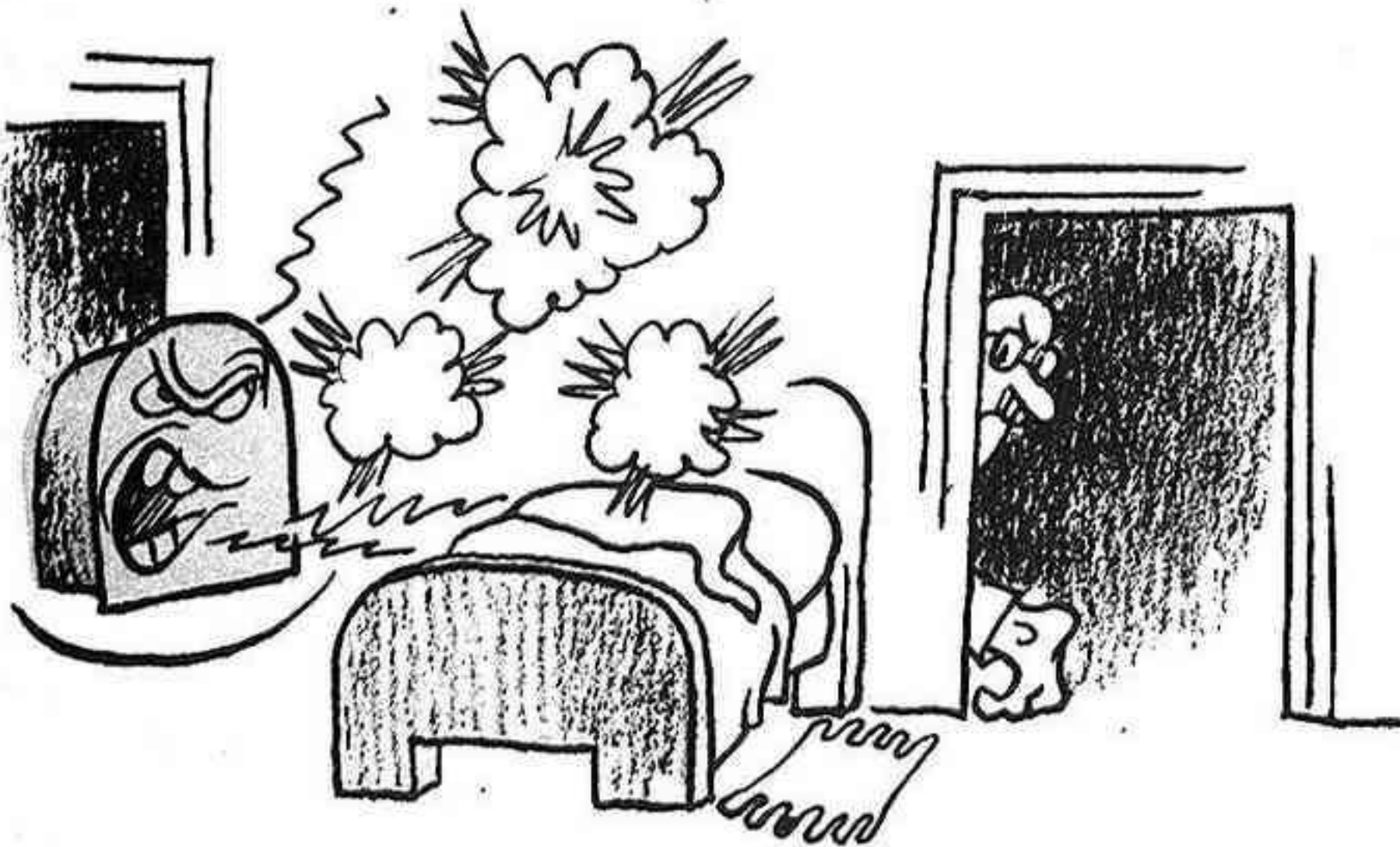
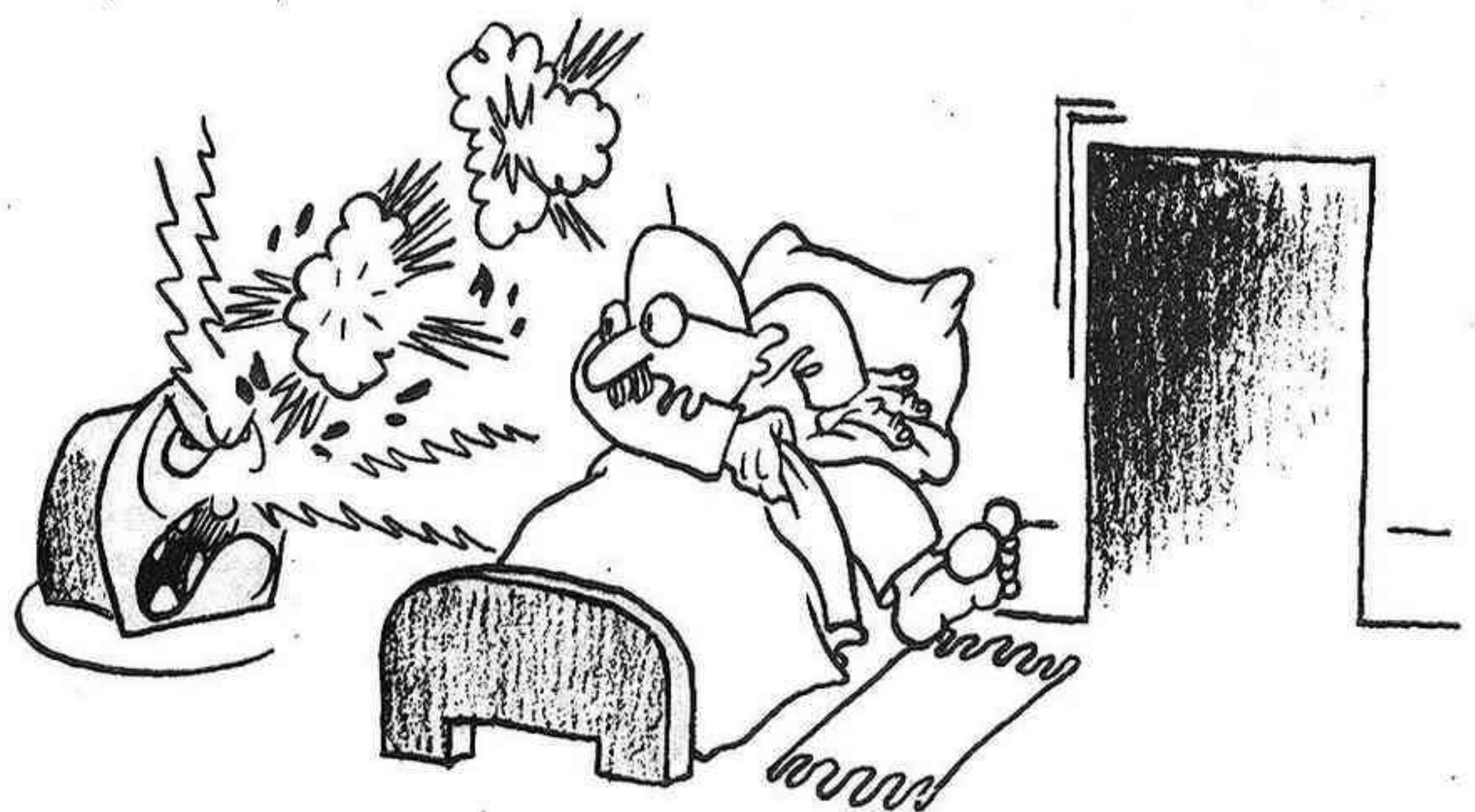
Aquest projecte de pas a quatre grapes ha despertat un entusiasme dels més autèntics. A la zona facciosa cada dia es fan grans assaigs del nou pas. Hom veu a cada cantonada, italians, alemanys, moros, requetés, falangistes i fins i tot algun portuguès, barrejats fraternalment entre la multitud a quatre grapes.

La «Real Academia Española», considerant que aquest pas pot esdevenir el millor i únic pas nacional, ha decidit recomanar-lo decididament al govern de Burgos. I per a recolzar la recomanació amb una demostració pràctica, ha decidit visitar en corporació i a quatre grapes el «generalísimo».

Eugenio de Oros, José Maria Peman, Federico García Sanchiz, Eduardo Marquina i altres il·lustres acadèmics, han encarregat ja per aquesta ocasió uns guarniments especials. Els sabaters de Salamanca estan posant els darrers claus a les ferradures.

K30/Corall

El reconeixement de la conquesta d'Abissínia per Itàlia és l'últim pas d'una era de pau universal

Cal només que se seguixin els tràmits de rigor

Unes interessants manifestacions del comte Ciano

Roma, 27.—Regna gran satisfacció en els cercles diplomàtics d'aquesta capital pel tomb favorable que, inesperadament, han pres les negociacions amb Anglaterra. Es per celebrar-ho, que el ministre d'Afers Estrangers, comte Ciano, ha convidat avui els periodistes estrangers a beure una copa de Chianti i menjar un metre de spaghetti. I, a més a més, per a fer-nos declaracions, és clar. El comte estava de bon humor.

—Ja veieu —ha dit en italià una mica macarrònic a causa de la pasta acclata que havia menjat per dinar—, ja veieu com tot va bé. Jo ja em pensava que les coses anirien bé, però poc a poc, per allò de «Ciano, Ciano, si va l'ontano», però, què voleu! Anglaterra ha comès l'error de nomenar ambaixador Lord Perth i, naturalment, porta la de perdre. Això vol dir que nosaltres cada dia guanyem més terreny i, per tant, volem que ens sigui reconegut, *ricconosciuto*, com diem els italians. Per això volem que se'ns reconegui la conquesta d'Abissínia, on avançarem tot el terreny. La cosa és clara, o si no fixeu-vos-hi. En el terreny comercial, si a mi m'avança una quantitat, cosa, per bé que problemàtica, possible, jo haig de reconèixer aquesta quantitat. Doncs, ¿per què no ens han de reconèixer Abissínia, si som nosaltres els que hem avançat per aquell país? És lògic. Per això Anglaterra ha cedit, és clar, amb certes condicions.

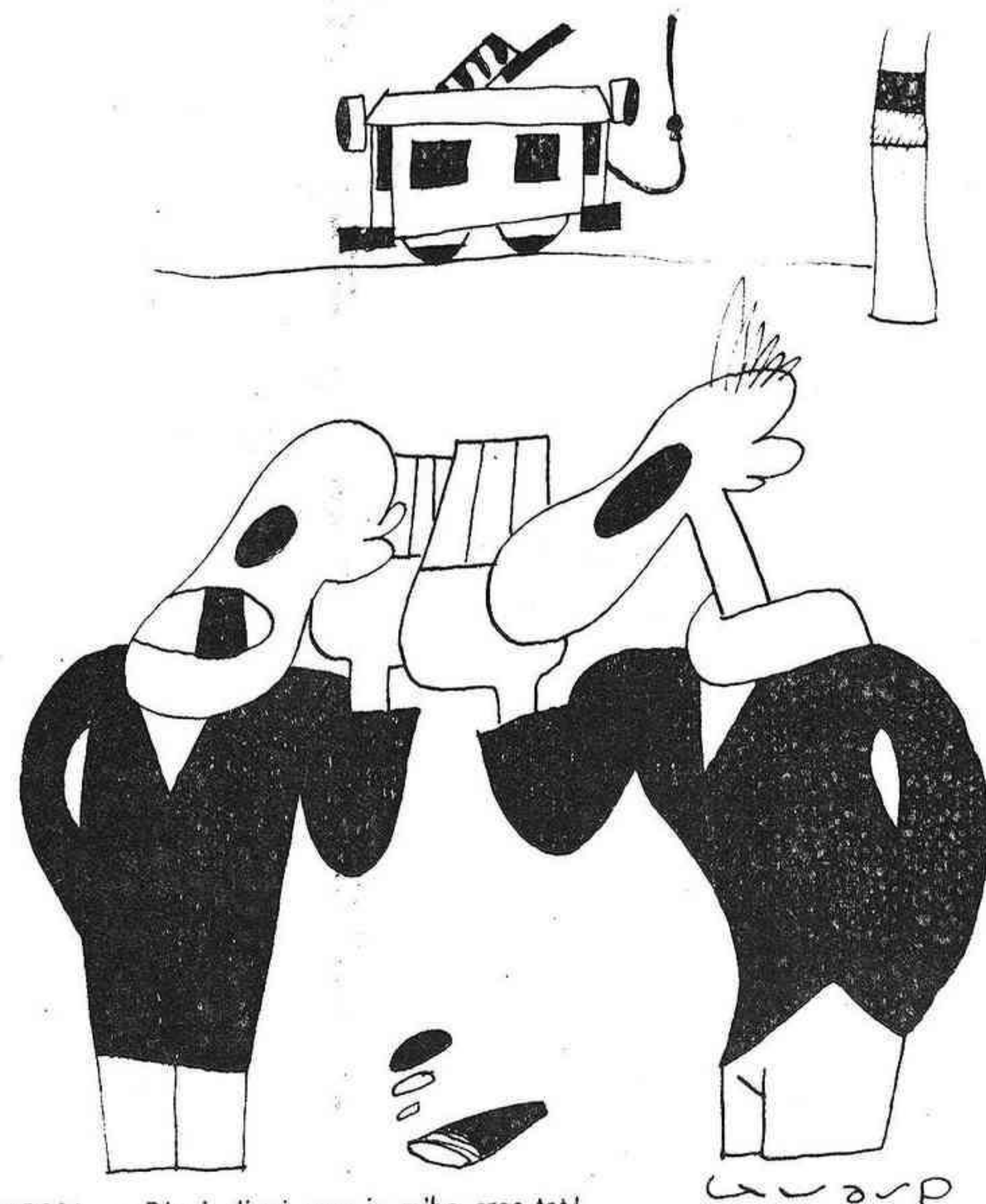
—Ah sí? —ha preguntat un repòrter suec amb intenció.

—Sí. Anglaterra vol la retirada de voluntaris. Bé; nosaltres també l'acceptem, és clar, amb certes condicions. Suposant que els republicans tenen 500.000 voluntaris estrangers, n'hauran de retirar 250.000, i aleshores, com que això representa un 50 %, nosaltres, retirant el 50 % dels voluntaris que nosaltres reconeixem, que són 200 torrats, perquè els altres hi han anat per força, retirarem 100 homes, i en pau. Aleshores, els altres conquistaran Espanya. No us penseu, però, que això sigui per a nosaltres la tranquil·litat

no, perquè feta la conquesta d'Espanya, Anglaterra plantejarà la qüestió de les Balears. Vol que evacuem les Balears! Ah! Però això no serà pas sense condicions. Perquè retrem els mallorquins de Mallorca serà precis que ens sigui reconeguda la conquesta d'Espanya.

A l'altre extrem de l'Eix passa una cosa semblant. Volen que Hitler deixi en pau Àustria. Molt bé; però que França torni Alsàcia i Lorena a Alemanya. Després, però, es presentarà inevitablement el problema dels sudetes alemanys a Txecoslovàquia. També Hitler els recomanarà calma; però, ¿és que això no demana una compensació? ¿I, quina altra compensació més apropiada que el reconeixement de la conquesta d'Àustria? Però aleshores, no serà un crim que els sudetes, que són alemanys, hagin d'estar sotmesos als txecoslovacs, que són eslaus? En els països democràtics diran que són una minoria i que ja tenen els seus drets. Però nosaltres no som democràtics i no reconeixem més drets de certes minories que el domini que puguin exercir sobre les majories. Txecoslovàquia, per tant, ha d'ésser alemanya. Hitler, però, no ho demanarà més que amb la compensació de deixar tranquil·la Hongria. Es com nosaltres, que ens avenim a tornar els mallorquins a unes Balears italianes a condició que els francesos evacuin Còrsega. Ara bé; si preferissin evacuar Níça i tota la Costa Brava, a canvi que els anglesos ens lliuressin Malta, encara en podríem parlar.

Per la seva banda, Alemanya necessita colònies. Cert que, com s'ha fet observar, les antigues colònies alemanyes estan més bé ara que abans, i que no produeixen les matèries primes que el Reich necessita. Per això també Alemanya, per tal de contribuir a la pacificació d'Europa, hi renunciaria, és clar, amb una compensació, que seria que aquestes colònies li fossin cedides a l'interior de Rússia. Rússia és gran com un ocell; les colònies alemanyes serien, aleshores, illes, i n'hi podria haver de diferents indrets, com per exemple a Ucraïna, al Caucas, etc., etc., d'això ja se'n parlaria, unides per ferrocarrils i carreteres a la Metròpoli. Per la seva part, Alemanya abandonaria temporalment

RUMORS! —Digui, digui, que jo m'ho crec tot!
—Així vostè és dels nostres?
—De quins?

Les tropes nacionales no havien perdut mai Terol; el que hi ha és que ara l'han deixat prendre als italians

Els periodistes estrangers són invitats a tornar-hi, però demanen que abans els afaitin

Salamanca. — Ya ven ustedes —començà dient el generalíssim en la reunió de periodistes estrangers convocada ahir amb tota urgència—, ya ven ustedes, místers, mosiús, o lo que sea, cómo no habíamos perdido nunca Teruel, pues que ya volvemos a estar allí. Lo que hay, es que los rojos, después de la traición de Rey d'Harcourt y ese Polanco de obispo, habían ido a pasar allí unos días; ellos creían estar en Teruel, pero nosotros los quitamos la ciudad destruyéndola. ¿Podían decir entonces que tenían Teruel? No, señores, místers, mosiús, etc. Y no obstante lo decían, todo y estar el Alcalde de Teruel en Zaragoza. Pero, la llegada un momento en que nosotros, los dueños absolutos de la ciudad, hemos querido hacer un pequeño obsequio a nuestros amigos italianos y a su gloriosa aviación legionaria, y nos hemos apartado galantemente diciéndoles: —Tomen ustedes algo; ¿quieren tomar ustedes Teruel?

Y, como ven, lo han tomado en seguida sin hacerse de rogar. Los rojos, para entrar

en la ciudad que, como ya he dicho, no tomaron nunca, tardaron siete larguísimos días: fíjense bien: siete, o sea 168 horas; qué digo, horas, 1.008 minutos! En cambio, nosotros los hemos echado en un periquete de dos meses, qué, meses, ¡3.1666 de año! Veán, pues, ustedes. En cuanto a nosotros, como que nunca habíamos perdido Teruel, no hemos tenido que tomarlo; ha sido la heroica y nuevecita aviación italiana. Ahora volveremos a mandar allí al Alcalde y Teruel volverá a ser Teruel y Mahoma su profeta. Mañana mismo van ustedes a ir para comprobarlo. ¿Qué les parece?

—Oh, thank-you; you will shave me tomorrow —li contestà el corresposnal de l'Associated Press.

I el de l'Agència Havas:

—Merci; vous me rasez demain.

—¿Qué dicen? —preguntà el generalíssim al seu ajudant.

—Que mañana los afeitarán, supongo para que la entrada sea más solemne.

LA RETIRADA DEL VOLUNTARI

la seva campanya anticomunista. Nosaltres també l'abandonarem, a canvi del Marroc francès i l'espanyol.

Ja veieu, doncs, les bones disposicions de l'Eix per a la pau del món; però si això no fos prou, encara estem disposats a fer noves

concessions, naturalment, a canvi de les compensacions del cas.

En sortir, sense haver-nos-ho dit, tots els corresponsals estrangers, lluràrem els nostres rellotges al comte Ciano per a col·laborar a la pacificació universal.

—En què quedem, val o no val?

A l'Espanya nacionalista, Alemanya i Italiana...

La missa es celebrerà pel fuilitar i en judici sumaríssim

El decret del Caudillo i la primera del Cardenal general Gomà

Salamanca, 29.—En vista de l'actitud discolpa dels jesuïtes, que prefeixen obeir el Papa en comptes del Führer, que és el Papa dels nazis socialistes i sindicalistes, el Generalíssim, que s'enfada molt, ha decidit nacionalitzar el Sant Sacrifici de la Missa. A tal efecte, fa uns quants dies va haver-hi a Salamanca una reunió del Cardenal Gomà junt amb destacats membres del Cuerpo Jurídico Militar, els quals, després d'estudiar els antecedents, les causes i concauses de l'assumpte, redactaren el següent decret que, presentat pel Ministre d'Ordre Públic, general Martínez Anido, fou aprovat pels Tres Consells de Ministres i firmat pel generalíssim Don Francisco Franco i Bahamonde a. l. G. C. g. (que la Guàrdia Civil guardi).

EL DECRET

«La Gaceta de la España Una y Trina» (italiana, alemanya i mora), publicà el dia 22 del corrent el següent Decret:

«El triunfo de las armas nacionalistas, no por previsto menos desconocido al 5 % en el Banco de Italia, exigía de nosotros un cuidado especial en velar por la pureza racial de todas las manifestaciones de la vida nacional. La españolización de alemanes, italianos y moros, exigía de nosotros una debida correspondencia. No hubiera sido tolerable que el sacrificio que las naciones amigas hacían en aras de la Madre Patria hubiera caído en saco roto, en el saco que rompe la codicia, si nosotros hubiéramos permitido un día más que la sonora lengua de Cervantes, que reina en todas partes donde nuestros aliados lo permiten, hubiera continuado excluida de las gradas del Altar. El idioma impuesto por el clero rebelde a las directrices nacionalistas de nuestro Führer, lengua muerta e ininteligible, era propicio a confusiones y desnaturalizaba la naturaleza misma del Santo Sacrificio de la Misa, quitándole toda la ejemplaridad que la crucifixión había de tener para el rebelde pueblo judío, propicio siempre a rebelarse contra el Duce, y que ha de seguir teniendo en nuestros días, para que el populacho vea que ni Dios puede hacer impunemente resistencia a la autoridad.

La infame cuanto reciente traición de la Compañía de Jesús, que en

ocasión en que todos los españoles dignos de este nombre no deben acatar otra autoridad que la del Führer, el Duce y el Generalísimo, ha desertado, con su habitual jesuitismo, para obedecer unas órdenes que el Papa, por vivir en Roma realquilado, no podía haber dado. Nos ha impulsado a acelerar la nacional-sindicalización del culto, poniéndolo en consonancia con nuestra Revolución y al alcance de todas las inteligencias, para que sirva de ejemplo y advertencia, y previa consulta con S. I. el Cardenal Nacional-sindicalista, Monseñor Gomà y el Cuerpo Jurídico Militar de nuestro glorioso Ejército. Venimos en decretar lo siguiente:

PARTE DISPOSITIVA

ARTICULO 1.º El Santo Sacrificio de la Misa, que, desde su fundación había correspondido al fuero civil, pasa desde la publicación del presente Decreto, y en virtud de la instauración del nuevo régimen, a depender del Fuero militar.

ARTICULO 2.º Para los efectos consiguientes será substituida la anticuada y complicadísima tramitación contenida en el Misal, por la más moderna, rápida y eficaz del Código de Justicia Militar de 27 de septiembre de 1890, adicionado con las nuevas disposiciones decretadas por el Gobierno nacionalista para garantizar la rápida ejecución de las sentencias y una mayor libertad de acción de los Tribunales.

ARTICULO 3.º Dada la gravedad de las circunstancias presentes y por no alargar excesivamente la ceremonia, la Misa se celebrará por Consejo de Guerra sumarísimo.

ARTICULO 4.º La ceremonia, que hasta ahora se había celebrado en latín, camelo inasequible al pueblo llano y campechano e indigno del pueblo español, se celebrará desde ahora en cristiano, o sea, en el so-

noro y glorioso idioma del general Martínez Campos.

ARTICULO 5.º Queda suprimida la consulta de Pilatos al pueblo, porque el pueblo no pinta nada y no se le ha de consultar nada. Barrabás será liberado por orden gubernativa e ingresará al Benemérito Cuerpo de la Guardia Civil.

ARTICULO 6.º A pesar del tiempo transcurrido, por las perturbaciones que los cómplices han llevado a la vida interior de Alemania, nación amiga y, por tanto, más favorecida (segunda columna del Arancel), no se concederán al acusado los beneficios de la prescripción del delito ni de la condena condicional.

ARTICULO 7.º Se conserva el suplicio de la flagelación, que será agravado con las últimas novedades en la técnica de interrogar hábilmente a los acusados.

ARTICULO 8.º Se suprime la ceremonia del lavatorio de manos porque si por cada ejecución tuviéramos que practicarle, aviados estábamos.

ARTICULO 9.º Como que el Tribunal sabe de sobra y por definición que todos los acusados son culpables, se aplicará, sin más trámites ni zarandajas, la pena de muerte.

ARTICULO 10. La plática, ni que decir tiene, versará sobre temas patrióticos y nacionalistas y de odio eterno a los rojos, a los españoles y a otras sabandijas por el estilo.

Y sin más, dado en Salamanca, a 18 de febrero de 1938, queda de S. E. el Führer su seguro servidor, que le besa las manos.

Yo el Caudillo,
FRANCO.»

LA IMPRESSIO

La proclamació d'aquest decret ha produït a tota la zona nacionalista un immens alleujament, ja que des del gloriós 18 de juliol produïa una certa angúnia veure com els heroics capellans del nostre invicte exercit havien de continuar, malgrat els seus sentiments patriòtics, seguir predicant l'amor a tots els homes, i el que

d'una missa patriòtica, tots els fidels anaven armats. Els que entraven al temple sense armes podien llogar-ne a la porta. Al presbiteri hi seia el Govern en corporació, i a l'altar, a banda i banda del Crucificat, hi havien dos grans retrats, l'un de Hitler i l'altre de Mussolini. Tothom es feia creus gammades perquè deien que el Calvari de debò no devia pas ésser més lluit.

En sonar tres trets, perquè en el rite nacionalista ha estat substituida la campaneta per la metralladora, entrà el Cardenal general Gomà, vestit de pontifical, amb dues grans pistoles metralladores a la cintura i un punyal en forma de creu al pit, seguit d'altres dos alts dignataris coberts amb sengles capots de capitans de la Guàrdia Civil, ja que les capes pluvials han estat suprimides per antiquades. L'orgue tocà aleshores el solemne himne de «La Gran Via», «Soy el rata primero», etc.

El Cardenal es dirigí tot seguit, amb marcial pas, cap a l'altar, es girà al públic, es tragué el tricorní, molt més apropiat que no pas l'absurd birret, i el donà al «pelayo» que l'havia d'ajudar, s'arromangà les mànegues i començà.

Com sabran els nostres lectors, en les misses anti-nazis el capellà recita el Confiteor. Aquesta oració també ha estat suprimida, perquè en el fur militar s'ha de mantenir el principi d'autoritat abans que tot i no estaria bé que els membres d'un Consell de guerra sumaríssim s'acusessin ells. Per això també el Missal ha estat substituit pel «Código de Justicia Militar» i la missa comença ara amb l'Apuntamiento, que el Cardenal Gomà llegí amb veu enèrgica.

En dir el celebrant Oremus, tot el banc blau del Govern posà mala cara, com si els haguessin insultat. No hi havia, però, res d'això; el gest formava part de la litúrgia. Aleshores el Cardenal es girà a la dreta,

cap al costat de la Pistola metralladora i el «pelayo» li donà una culle-rada de trillita, que l'oficiant tirà al foc. Passada l'explosió, varen fer tots el senyal de la creu gammada.

Tot seguit, un dels dignataris que l'acompanyaven intentà fer la defensa de l'acusat, però el Cardenal el recusà i n'encarregà a l'altre, que s'adherí a la petició del fiscal. En aquell moment el «pelayo» tocà el pito d'ordres i tothom s'agenollà demanant en veu baixa la condemna del processat. El Cardenal recità aleshores el «Creo en Franco, en Hitler y en Mussolini»; el públic feu tres cops sanctus.

Aleshores el Cardenal picà de mans i es presentà el «pelayo» amb una ampolla i un got en una safata i li serví un refrigeri. L'oficiant digué amb unió aleshores: «Buen vinillo», i el «pelayo» li contestà: «Es de la tierra».

Tot seguit li allargà l'evangeli «Mein Kampf» i el Cardenal general en llegí, en alemany, un fragment que, tothom, naturalment, entengué, mentre els fidels tenien el front a terra, estil moro.

Tornà aleshores el Cardenal Gomà el Codi i llegí la sentència, que era de mort, i la pronuncià en veu alta; es girà als fidels, es posà en jarras i féu una plàtica piadosa en la que exposà els perills d'anar a favor dels pobres i contra els rics i els militars, perquè es va de dret a la presó i d'allí, davant del piquet. I per a demostrar-ho, es girà i engegà un tret al Sant Crist, que el trencà. Aleshores es tombà al públic i, amb la mà estesa, declarà:

—La sentència ha sido cumplida. L'acte estava acabat.

A LA SORTIDA DE LA MISSA

A la sortida, naturalment, es felen grans elogis de la nova litúrgia. El general Jordana deia entusiasmat:

—¡Esto es una misa y no lo que dicen los sacerdotes rojos! Al menos de ésta se entiende el significado, y es ejemplar.

—Sí, pero la encuentro larga— responia el general Martínez Anido, badallant.

—Vamos, Severiano; más corto que un sumarísimo...

—Si yo llego a estar allí, cuando la huida a Egipto, le aplico la ley de fugas y en cinco minutos liquido la ceremonia.

és pitjor, als propis enemics, la pobresa, la humilitat i altres bestieses semblants i exalçar en la missa la vida d'un agitador social que no va tenir mai ni cinc i va morir condemnat pels nostres amics els italians. Això s'havia d'acabar un dia o altre i la satisfacció ha estat ascendida a general per haver arribat aquest dia.

LA MISSA

Es per això que diumenge va haver-hi cura a totes les esglésies, especialment a la Catedral, on havia d'oficiar el general Cardenal Gomà, que havia estat portat de Burgos en conducció extraordinària.

Com és de suposar, tractant-se

PARTIT TRABALISTA
DE
CATALUNYA

PRESIDENCIA PARTICULAR

Barcelona 26 de Febrer 1938
Senyor Secretari General del Partit Treballista de
Catalunya

Present

Molt senyor meu i camarada: En l'evolució
temperamental dels temps i dels espais, la suc-
-cessió de les eres i les edats és un fenomen
d'una normalitat tan familiar que no cal
enfundar-s'hi per trobar-hi justificacions i
explicacions. A l'edat de pedra va succeir
l'edat de bronze; vinqué després l'època romana
i l'era cristiana. Cert que actualment el cristia-
-nisme està passant una forta crisi, i d'ací
la dita de qui no vulgui pols que no vagi a l'era.
Es per això, volgut company, que identificat
en un tot i per tot amb la successió evolu-
-tiva dels temps, les èpoques i les temporals,
i consegüent amb mi mateix, després de
trobar successivament (ve els idearis d'Acció
Catalana, de l'Esquerra i del P. S. M. C.
eren els millors del món, perquè ho eren,
vaig fundar el Partit Treballista, adherit
a la Internacional Treballista de Carcassonne
sota la consigna revolucionària de "A so
de Treballs i que es cacen llebres". El fet,
però, de la proximitat de la veda, que,
contra el que el Partit opina, jo haig de
considerar com un sabotatge i una coerció
de les llibertats de caça i pesca, m'obliga
a donar-me de baixa per ~~tan~~ nou "Indio
Errante" (obra molt interessant d'Eugenio Sue)
continuar la meua peregrinació en pos de
l'ideal ("Bohemios") idealista i pràctic.
Vostre sempre en el terreny particular, con-
-sultes de Dret de nou a una del matí i de
Medicina general de tres a cinc de la tarda,
prens mòdics,

Josep A. Treball

ESQUELLOTS

MINISTRES PARATS

Hom demanava a la taula del cafè, que és
allà on es demanen es coses més inversem-
blants que un dia o altre s'obtenen, la crea-
ció d'una borsa de treball per als ministres
sense feina.

La demanda es justificava amb la rescaca
de pretensions que empeny l'ambient cada
vegada que un beneit es lleva del llit amb
ganes que hi hagi crisi.

Comencen a fer-ho córrer, i a la nit hi ha
ja drets creats sobre suposicions i esperances,
que prenen estat de fet i fins i tot arriben
a entemir el crèdit calculador d'algun sastre
de pis.

Hom proposava que es constituïssin go-
vern sense cartera, així com hi ha ministres
sense cartera, i confiava amb què aquesta
solució arribaria per extensió a fer que tots
els espanyols un dia o altre arribessin a é-
sser ministres, que és el que, en fi de comptes,
es tracta de demostrar.

EL TRAMVIA SIMBOLIC

Quan hom esperava els tranvies a totes
les cantonades de la ciutat i ja començava
a desesperar que vinguessin, efectivament,
no han vingut, però hom ha vist circular uns
manifestos i uns «articles a tant la ratlla»,
fent desmesurats elogis del Comitè i de la
Companyia collectivitzada, que fan rodar el
cap, tot i que no es pot negar que fan bonic,
com passa sempre, amb els elogis a desgrat
que hom es planyi que els elogis no si-
guin merescuts.

No sembla, però, que l'únic objecte d'a-
questa allau de literatura tramviària tingui
per sol objecte donar autobombos als «mag-
nats» de la collectivització, sinó que més aviat
es tracta que el públic, que espera a les
pseudo parades, tingui quelcom per llegir per
matar el temps.

Amb aquest sistema es podria arribar, per
extensió, a suprimir el servei, cosa que no
deixaria de constituir una millora realment
immillorable.

NO ELS TIREU A LA BUSTIA!

Un ciutadà es mira una peça d'aquesta
calderilla de cartó que ha estat posada en
circulació.

I comenta:

—Trobo que han deixat molt poc espai per
l'adreça...

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA
CENSURA

El Teatre Poliorama, darrer baluard de la religió a casa nostra

Importants declaracions i importants projectes del senyor Cumelles

—La tetemporada de teteatre cacatalà de la cocomèdia al Popoliorama, és una de les proves més fefeficients que la popolítica del Front Popular, per bé que anantifeixista i preprecisament per anantifeixista, no té res d'ananticatòlica.

Es així com comença la seva anual conversa amb els periodistes el delegat de la Generalitat al Teatre de la Comèdia, senyor Cumelles.

El poble està cacansat ja de no poder amar a mimissa i hi va al teteatre, —continua—, i és per això —ens digué aproximadament, ja que d'ara endavant suprimirem la insistència amb què el famós delegat recal·cava cada paraula perquè pesés més, i

que podria mal aviciar els nostres lectors— que l'èxit de «Rei i Monjo» sorprenqué la mateixa empresa.

Desenganyeu-vos —continua—; el poble revolucionari és profundament catòlic i, si cremà les esglésies fou perquè feien la competència al Poliorama. Ja heu vist, després la missa en escena de «Rei i Monjo», l'èxit de «La Mare Eterna»; i això, per què? Doncs, perquè hi surt un estudiant de capellà i perquè l'autor és l'Iglésias. Si us fixeu en l'adoració del proletariat per l'Iglésias, ho comprendreu tot seguit. Abans ja varen veure també l'èxit de «El Cardenal», i llàstima que no tinguem uns quants Borrassos, que fariem «El sopar dels Cardenals». Però ara resultaria

massa car de **mise en scène**, perquè a mi m'agrada que tot sigui de veritat.

—I «El Místic», no hi heu pensat?

—Ja ho crec! Per cert que varem tenir una petita discussió amb el regidor Junyent, que és el representant de l'Ajuntament, com el seu consonant indica. Afigureu-vos que es queixava que en el nostre teatre tot fossin capellans. Com si no fos una realitat! I el poca-solta volia que el bisbe que hi surt portés un retollet que digués: «Importé de Teruel», com les llaunes de conserves. Amb gent tan irreverent no es pot anar enlloc.

—Així, no el fareu «El místic»?

—Sí, home, sí; ara els estic convencent. I per a després, preparo «El Rector de Vallfogona» i «Mossèn Janot» i «L'oncle Rector», i «A Sants i a minyons...» Què us sembla?

—Magnífic; però, voleu dir que anant tan depressa no acabareu el repertori?

—Tireu, tireu! Si encara no he dit res de «Qui no és amb mi...», de Ramon Vinyes, on hi surt un seminarista, i la traducció de «Madre Alegria».

—I «El Divino Impaciente», no el fareu traduir?

—Calleu, calleu, i no comprometeu. De moment, hi ha una obra de capellans més bona: «Papa Lebonnard»; en Borràs la fa...

—Capellans a «Papa Lebonnard»?

—Bufa! El Papa!

★

Tot això trobarà el lector que està molt bé per fer-hi broma, però que és exagerat. Doncs bé; el que té més gràcia és que és veritat. Com els nostres lectors recordaran, al Poliorama s'hi han fet: «El Cardenal», «Rei i monjo», «La Mare Eterna» i la discussió amb el senyor Junyent a propòsit de «El Místic» és autèntica; i estan en preparació: «El Rector de Vallfogona» i «Mossèn Janot». Pel que fa al «Divino Impaciente», no és més que un suggeriment, que és molt possible que tingui èxit, ja que la gent de teatre al senyor Cumelles li diu «el Divino Cumelles». Pel que fa al Teatre Poliorama, donat que és l'únic lloc públic de Barcelona on es celebren festes religioses, la gent ja comença de dir-ne la Ciutat del Vaticà.

Correu i remeneu

Llan.—No és publicable.

Rocabruna.—Està bé, però la censura no ho deixaria passar.

Age.—L'acudit ja l'hem esgotat.

Zaro-Agha.—Camarada, lamentem molt no poder enviar-vos la còpia, puix no trobem l'original.

Lluís Lunàrregui.—Hem tramès les vostres felicitacions al company dibuixant. Nosaltres, com sempre, commoguts.

Ramonet.—Massa llarg.

Alai.—Aprofitem un.

L'ESPECULADOR A LA PRESÓ

—Et venc aquesta reixa per vint duros.

AUSTRIA ES UNA MINA

Les raons íntimes d'un cop d'Estat pegat a un altre Estat

Carta de Chamberlain a Mussolini

Mio caro Benito: Anche io non sapo scrivere l'italiano, en atenzione a voi, Duce del mio cuore, io farò una provatura che me pense che sarà buona. All right! La presente e para decirte my boy che e fatto fora il pinta ecco di Edene e che noi poderemmo trattare de tu a voi (io sono tu e voi, voi, naturalmente, come personaggio superiore immediato) de tutta la cose al tuo gusto. Demanda per questa bocca!

Che volete voi, darling? Volete la parità en il Mediterraneo? Yes? Are you foud of it my sweetheart? Oh baby! Noi, allora pondremo una piccola piccola squadra e voi una grande, grrande flotta. Well! che diceva il celebre dettettive. Sono voi contento?

Then, a una altra cosa bambino. Volete una grande grrande intervensione en il canale de Suez? Yes? De verità, de verità? Bene! Ma che é la intervensione senza il riconoscimento dell'Impero abissinio? Non seai ton, tolinol noi riconnascereemo il vostro Impero. Estate contento? Ma l'isola di Chipre é fortificata! Well, che diceva il celebre dettettive Sherlock Holmes. Noi la desfortificaremo. E le Balear non voi fatto gozzo. Sono vostre! Estate contento? Yes? No! Voi tenete dinero? Money? Volete? No? Yes!! Trenta milione di libre sterlina. Quello uomol. What a man!

E voi quella cosa me donerai? Io non volo più che un piccolo ricordo. Una piccola terra n'el lago Tsana e gli volontari straniero della Spagna. Prometeme che non serai più il «souteneur» di Franco e tutta la mia vita é a voi. Voi vedete che io e abbandonato il cantomattini di Eden. Abandonate voi Franco é seremo felici. Voi serai il mio «souteneur»... Oh, my darling! I love you!!!

A voi dopo la morte,

AUSTINO

Herr Hitler vol cultivar-se una fama de wagnerià. Li agrada passar per una walquíria. Però sota aquesta aparença només enganya quatre babaus. Més aviat que un heroi d'òpera, el senyor d'Alemanya resulta un vulgar negociant, d'aquells que surten en els melodrames de Georges Onhet.

«Cherchez la femme!», diu una famosa dita francesa. Però, en les accions que comet Hitler, seria un error cercar-hi la dona. El lector, mal pensat com ell sol, dirà: cerqueu-hi l'home! Doncs bé, s'errarà. Volem dir que en les accions hitlerianes no cal cercar-hi res més que les accions. Accions que a vegades deuen ésser lliberades, i que ben sovint donen el millor dividend.

TOCA FERRO!

En la intervenció alemanya damunt Austria, seria un error no veure-hi altra cosa que raons sentimentals. Tenim el sentiment de desencisar els lectors sentimentals, que pensen que Hitler no pot viure si la seva terra nadiua austriaca no s'uneix amb la mare Germania. No; Hitler, en aquest cas, no fa res per la mare. Allò que possiblement li interessi d'Austria, són les mines de ferro d'Estíria, controlades per la potent organització de l'Alpina Montan Gesellschaft (sembla un rene).

Doncs, toquem ferro, i expliquem-nos. Després de la guerra, aquesta organització es trobava en mans dels italians. Però, aquests es

declararen aviat incapaces de fer-la anar i, el 1931, l'Alpina, queia a mans dels capitalistes alemanys i del grup anglès Vickers. Es a dir, que els pobres austriacs, com si no fos prou pena el tenir italians, encara els van sortir anglesos.

La intervenció brutal de Hitler a Austria significarà segurament l'exclusió dolça, segons els mètodes hitlerians, del grup anglès i d'alguns capitalistes italians. Visca l'Ànima germànica!

ESTÍRIA... I ARRONÇA

Ara imagineu-vos la cara que han posat aquests capitalistes italians en veure com la mina deixava d'ésser una mina.

Els homes s'han molestat tant amb aquesta singular i unilateral interpretació de l'eix Roma-Berlín, que s'han permès de remugar un xic més d'allò que s'acostuma a remugar en el paradís de les camises negres. Hom diu que àdhuc haurien arribat a amenaçar el «duce» de dificultar la marxa del programa de producció italiana —en matèria d'armament, s'entén—. Car a Itàlia totes les fàbriques han estat adaptades a la producció d'armes. Un senyor que fa poc va anar-hi de viatge, ens assegurava que les fàbriques que abans produïen els famosos «macarronis», ara han eixamplat els mollos, i que en lloc de pasta de sopa hi fan passar acer. I res: surten uns canons que Franco se'n llepa els bigotis.

Mussolini, davant d'aquesta resistència que

Més cartes de Chamberlain a Mussolini.

quan la fan els obrers, se'n diu sabotatge, ha reaccionat amb violència. Diversos fabricants de la regió de Torí (fabricants d'armes i no de vermut), i especialment el director de la casa Beretta, han sofert les iras mussolinianes. No sabem fins a quin punt han estat penats. Però, a ben segur que hauran perdut per sempre més les ganes de fer vaga. Gana que no recobraran ni bevent-se tota la producció de vermut de la contrada.

ELS SOCIS INDUSTRIALS

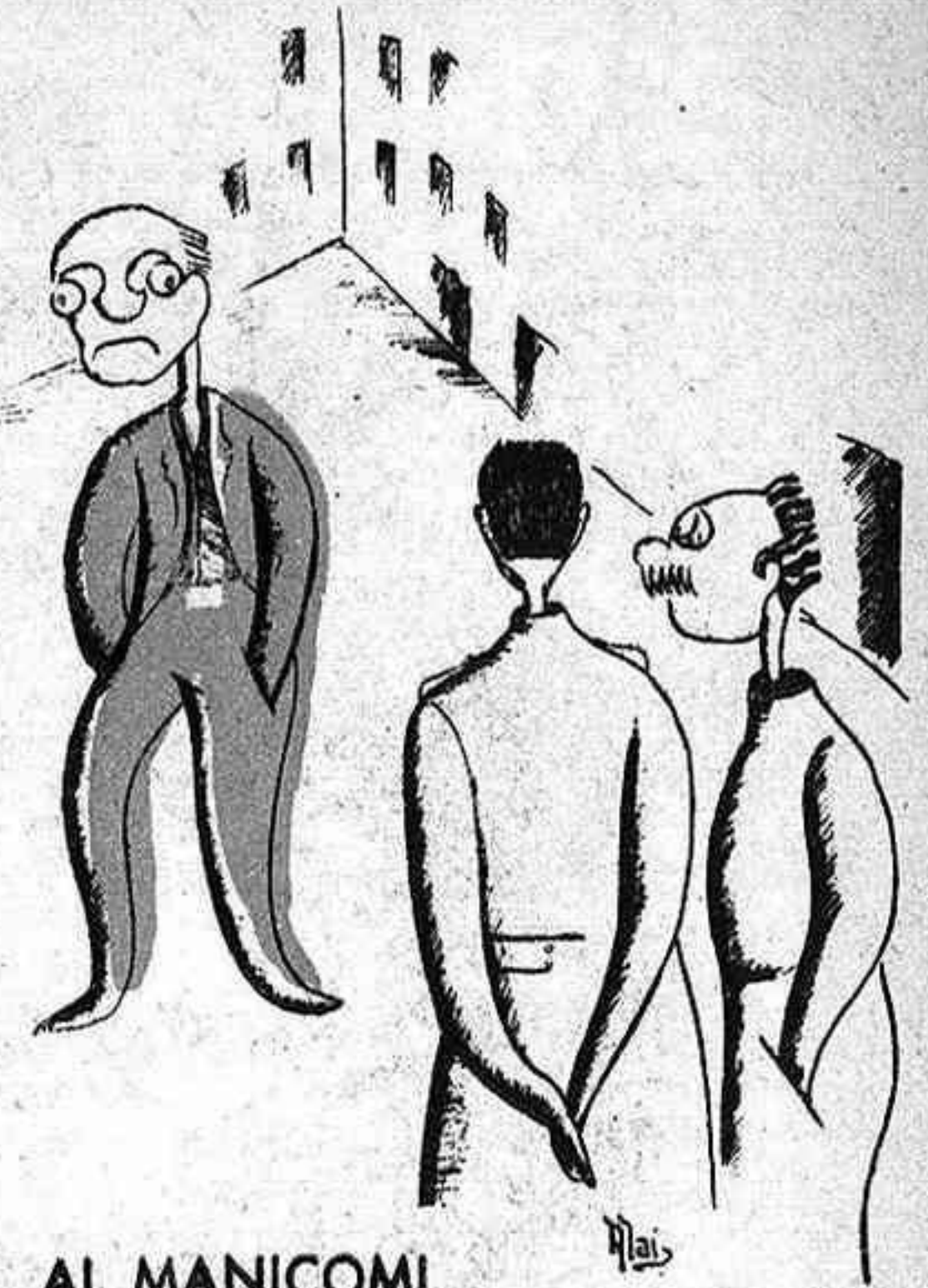
Ja veieu si Hitler tenia motius extra sentimentals per a llençar-se damunt d'Àustria. A més, s'acostava la data del seu discurs, i com que Hitler, gran empresari, acostuma a servir obres molt fortes al seu públic, si aquesta vegada no hagués pogut enorgullir-se de la seva gesta austriaca, el programa de l'espectacle no hauria estat gaire del gust del públic.

Hi havia, però, una altra raó per a precipitar els esdeveniments. Havia l'home de ren-

tar el «deshonor» que li havia causat la caiguda del govern Goga de Romania. I, sobre tot, hi havia una raó d'ordre interior, precisament una raó d'aquelles que no admeten raons.

Després de les baralles que hi han hagut al Reich, i que han fet anar de cap el «führer», l'exèrcit i la indústria pesada, aquesta darrera s'ha fet més pesada encara. Imagineu-vos que ha posat unes exigències a Hitler, per tal de passar per alt el cop d'Estat i donar el seu vist i plau al l'escombrada de militars. Entre les condicions que ha imposat la indústria cada dia més pesada, figurava l'expulsió dels capitals estrangers de l'Alpina Montan d'Estíria, i en conseqüència, l'estrangulament d'Itàlia fins en el seu provisionament de material a Franco (si ens permet el Comitè de no Intervenció).

Vetací, doncs, com l'entrevista de Berchtesgaden pot repercutir en la marxa de la nostra guerra. Decididament, «el mundo es un pañuelo». O sinó que ho digui Mussolini, al qual el seu soci de l'eix, li acaba de dir: «Mocatt!»

AL MANICOMI

—¿A aquest, de què pateix?
—Té la mania de pujar als tramvies.

—Però jo, que el tinc de l'Ajuntament, no sóc pas igual que vostè, que el té del Comitè.

—I qui la feia venir? Si s'hagués quedat a la cua no li hauria passat això; la culpa és seva. Però, a més, vostè comprendrà tot seguit que si tots els que toquem pa en mengéssim menys, patiríem molt més que no pas els que no n'han de tocar com nosaltres, i tampoc no seria just.

—I els del Comitè, en toquen molt de pa?

—No; toquem el que ens toca per ésser del Comitè.

—Però per què n'hi ha, de Comitè. No aniria millor que tot ho fes l'Ajuntament, o bé el Govern?

—No, senyora; perquè aleshores què es farien de les conquestes del proletariat?

—Jo també sóc proletària.

—Però si no és del Comitè, és com si no ho fos. Veu? jo no sóc proletari, però, en canvi, sóc del Comitè.

—Doncs si no és proletari, què és? Burgès?

—No, senyora; jo sóc pelotari.

—I doncs, què parlava de les conquestes del proletariat?

—M'ha entès malament, senyora; eren les conquestes del pelotari.

Senyor director, aquesta va ésser la conversa. Què haig de fer jo ara, pobra de mi? Però, ai, perdoni, senyor director; no em recordava que vostè m'havia promès cinc carnets duplicats. No sap pas com els agraeixo. Disposi sempre, senyor director, d'aquesta assídua lectora, que desitja que la seva senyora i els seus nens estiguin ben bonets.

PAULINA MATAGALLS

Una carta al director

No sols de pa viu l'home; també viu del carnet del Comitè Económico de la Industria del Pan

Molt senyor meu, amic i director de L'ESQUELLA: Encara que no tinc el gust de conèixer-lo, crec que puc confiar-me-li sense que em faci una mala passada.

L'altre dia, senyor director, vaig anar a cercar el pa a la fleca on vaig cada dia per altre, i em vaig trobar amb la desagradable sorpresa de veure que l'Ajuntament havia ordenat que revisessin els carnets. La sorpresa, senyor director, no era pas desagradable, perquè jo en tingués dos; no, senyor director; una servidora no en té més que un, encara que m'agradaria tenir-ne dos i li agrairia si em pogués dir la manera de fer-ho. Però el cas és que havent-hi un interventor de l'Ajuntament em vaig haver d'esperar més que de costum i aleshores vaig veure que hi havia clients que no portaven el carnet de l'Ajuntament, sinó el carnet del «Comitè Económico de la Industria del Pan» i aquests carnets no els revisaven gens ni mica, i a les que en tenien els donaven un pa molt més gros, per la qual cosa, senyor director, si no li fos molèstia, jo li agrairia que, a més del carnet de l'Ajuntament duplicat que m'ha promès, me'n podés proporcionar un altre del «Comitè Económico de la Industria del Pan».

Velent aquestes coses, senyor director, jo que si, que em faig amiga del delegat de l'Ajuntament i li pregunto què era, i ell que em diu que als delegats de l'Ajuntament els havia dit l'Ajuntament que només controlassin els carnets de l'Ajuntament i que amb els altres no s'hi fiquessin per no provocar conflictes, perquè després no passés el que va passar amb el «Comitè Económico de Espectáculos Públicos». Jo, pobra de mi, no sé què devia passar amb el Comitè d'això dels espectacles, però per veure si podia obtenir un carnet del «Comitè del Pan», a més dels dos que vostè em té promesos, vaig anar a veure el «Comitè Económico de la Industria del Pan» i li vaig preguntar com s'ho feien per tenir aquells carnets tan bons que ni l'Ajuntament no hi pot fer res.

Aquells senyors em varen rebre molt bé, senyor director; molt atents, perquè a mi tothom em rep molt bé, perquè, una servidora, no és per alabar-se, té un bon pamet, i varen estar molt amables.

Un senyor així, ni alt ni baix, amb un bigotet i tot elegant, em va explicar que els obreros de la Industria del Pan i la seva família tenien dret, és clar, perquè eren productores, a menjar del producte que produïen i això està molt bé, senyor director. Després, és clar, hi ha els parents, i els amics, i els amics dels parents, i els comitès amics i els parents dels comitès amics i els amics dels parents dels comitès amics.

—Així —vaig preguntar-li jo—, què deien, que no hi havia prou pa per donar-ne cada dia?

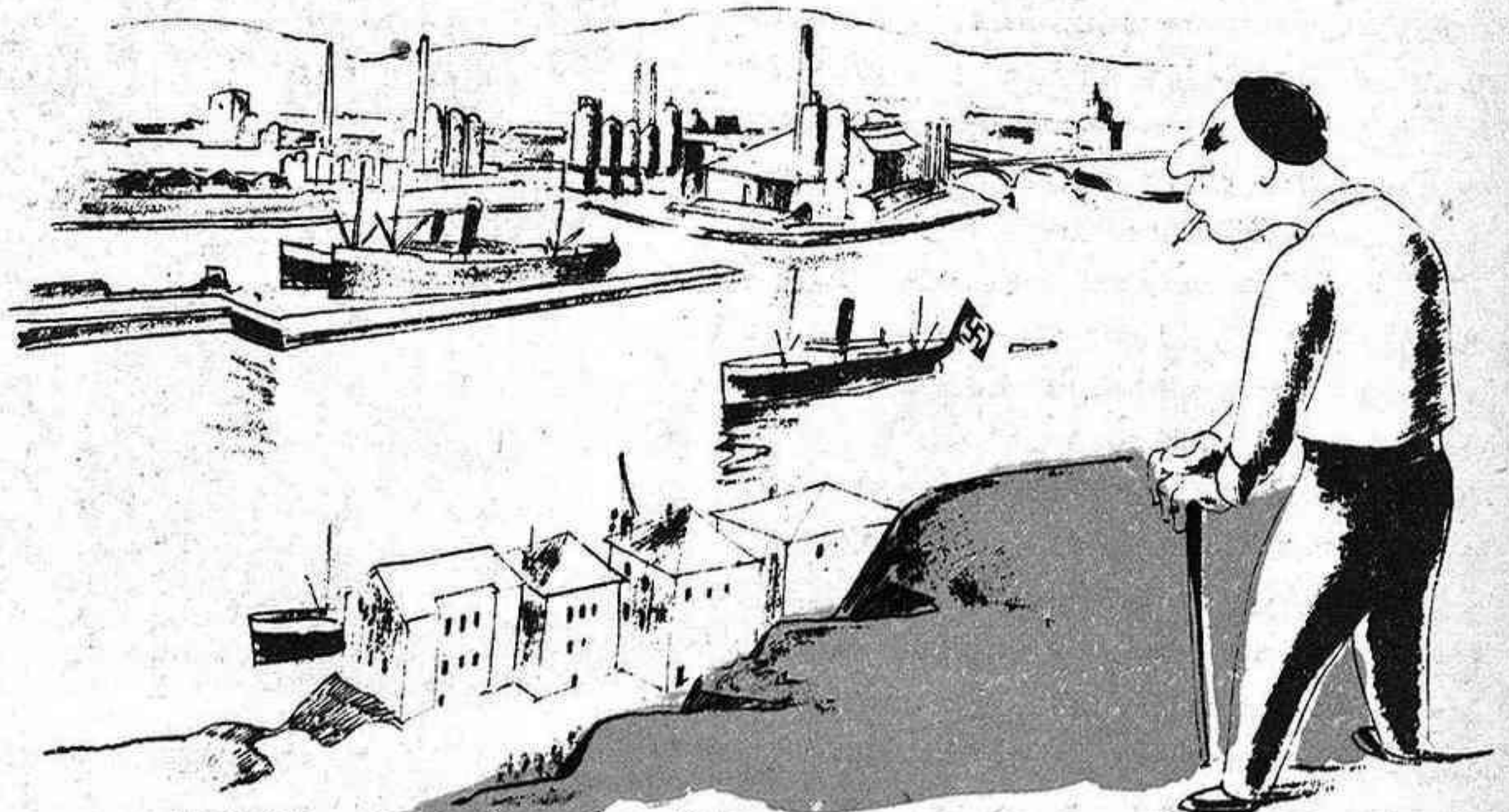
—Això —em va contestar ell— són insídies que fan córrer els nostres enemics. La prova que n'hi ha, és que en sobra i ens l'hem de repartir nosaltres i fins i tot se'ns fa malbé.

—Aleshores —jo que li faig—, per què no en tenim més tothom?

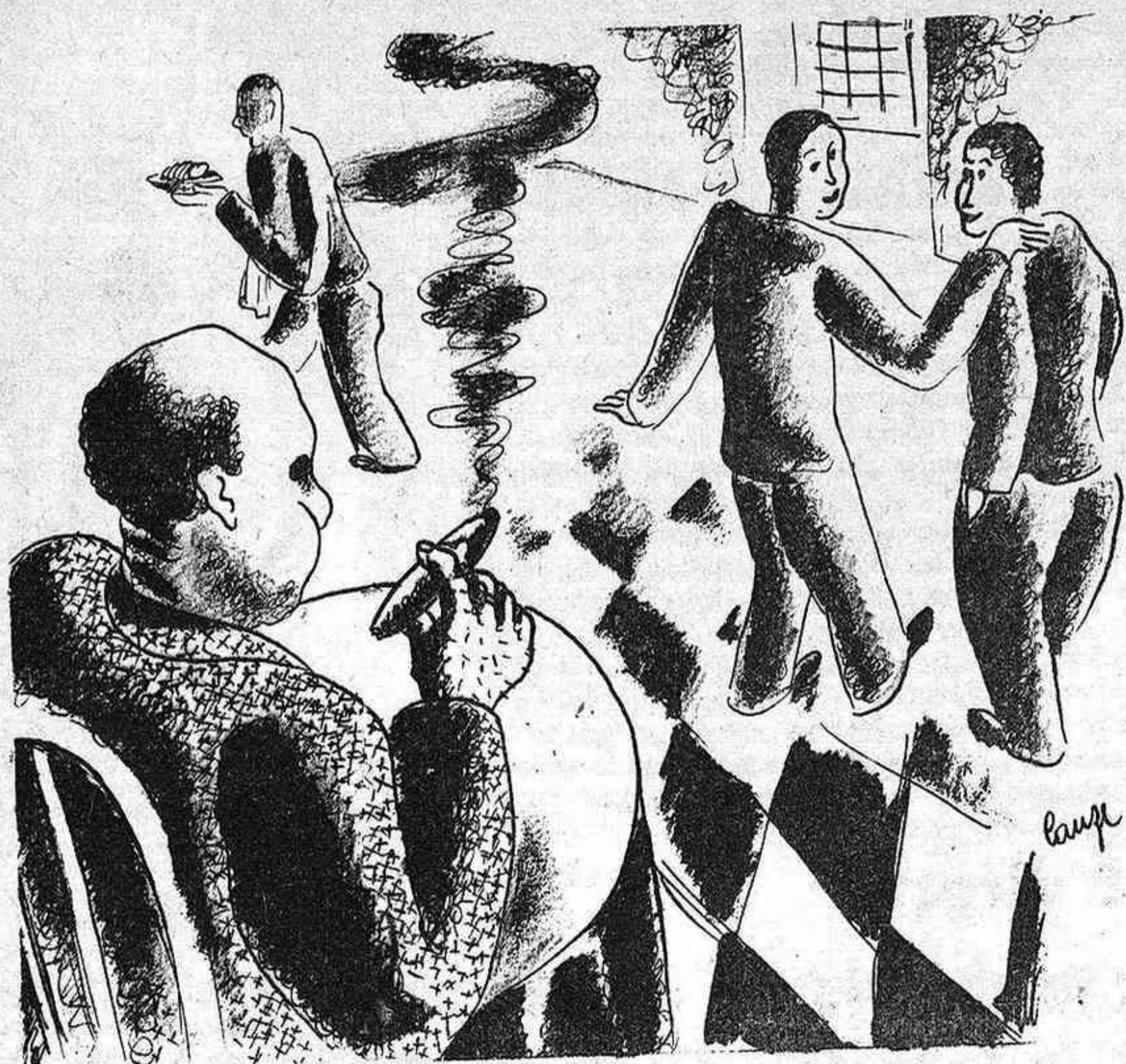
—Es que si augmentéssim la ració dels altres, que fa ell, hauríem de disminuir la nostra, i això, com pot pensar, seria injust perquè tots hem d'ésser iguals.

—I ara, vol dir que són iguals?

—Sí, senyora; vostè és igual que tots els que tenen carnet de l'Ajuntament i nosaltres som iguals que tots els que tenim carnet del Comitè.

A BILBAO—Com piren, les pirites!

—Qui és aquest senyor?
—És un intervingut.

ECOS DE SOCIETAT... DE LES NACIONS

¿Es casarà miss City amb el jove Duce, o acabarà, simplement, fent-hi vida marital?

En els medis internacionals es parla molt de les relacions que el Duce sosté amb la City.

Aquesta darrera, per si els nostres lectors ho ignoren, és una senyoreta anglesa que li agrada molt ésser festejada. A part d'això, és una dama de tot respecte, una solterona en la qual convergeixen totes les tradicions que han fet la glòria de l'imperi britànic.

El jove Duce fa molt de temps que li va al darrera. Què li vol? Els mal intencionats creuen que en lloc d'un amor romàntic, el pretendent, de nacionalitat italiana, vol fer un matrimoni d'interès. Diuen si va pels «quartos». De tota manera, miss City, que és una noia de sa casa, es nega a correspondre a les sollicituds del Duce, si abans aquest no parla amb els pares d'ella, que no són altres que els honorables ministres britànics.

El difícil és entaular aquestes converses familiars. No és pas que l'enamorat Duce no s'atreveixi. Precisament és un home que s'atreveix a tot. Però els pares de la noia demanen al futur gendre una sèrie de condicions, les quals repugnen una mica al Duce.

Per exemple, voldrien que el jove posés seny d'una vegada, i no fes més «juergas» per aquests mons. Sobretot, que amb la seva tabola no privés de dormir la respectable senyora Mediterrània que és capàs angle-

ses consideren com si fos de la família.

Una altra cosa que exigirien perquè li fos concedida la mà de la City, és que deixi

d'una vegada les males companyies. Companys de platxeri i d'aventura nocturna, com són els joves Führer i Sueisugu.

En fi: l'honorable família anglesa en la sogres, posats a demanar, demanen massa. Qual aspira a entrar el jove Duce, aspira a què aquest, d'una vegada, posi seny.

El jove Duce creu que els possibles futurs La City és una noia que s'ho mereix tot. Però, el Duce no s'atreveix a trencar del tot amb la seva vida de solter. Sobretot, es resisteix a renir amb la «querida» Franco, que li ha dispensat tants favors i li ha proporcionat tantes hores bones. Els dos junts, han fet tantes òrgies de ferro i s'han torrat tan sovint de mercuri...! A més, la «jamona» Franco, té una torreta, dita «Les Balears», en la qual el jove Duce hi ha passat moltes bones estones, car és una propietat molt ben situada i d'un gran esdevenidor.

I així està la situació: el Duce vol i dol. Els seus familiars, tots financers i industrials italians, li donen pressa perquè s'avingui a les exigències dels pares de City, car es re-fien molt del dot que aportarà aquesta. El Duce, però, no s'acaba mai de decidir.

I, com sigui que el matrimoni li fa por, l'home ha pensat si era possible entendre's, ni que sigui a l'esquena dels papàs, amb miss City. Es a dir, fer com aquells que estan casats, sense estar-ho. Fer vida marital, sense sacraments.

Hom ignora si reeixirà. El Duce ha confiat la proposta a la «signora» Grandi, coneguda arcavota italiana. Fa algunes setmanes que aquesta procura temptar la senyoreta City, pintant-li les qualitats del jove Duce. Però, invariablement, miss City respon:

—Abans que res, que parli amb els papàs. La «signora» Grandi, però, és una dona

—El van condemnar a trenta anys per acaparador.
—Fins amb això va ésser acaparador.

molt tossuda. No es cansa mai d'insistir. Hi ha qui tem que finalment, miss City caurà, deshonorablement, a mans del Duce. La dona és feble. Aquestes solterones britàniques, de portar tant de temps els instints «refoulés», arriba un dia que engeguen les conveniències a passeig i en fan una com un cove.

A més, temps enrera la família de miss City era bastant més exigent. Sobretot, l'oncle Eden vetllava molt per la moral familiar.

Darrerament, l'oncle Eden, per divergències amb l'oncle Chamberlain, va donar un cop de porta i digué que no volia tornar més als Consells de família. I l'oncle Chamberlain és més de la mànega ampla, i és ben capaç de fer els ulls grossos davant dels esgarriaments de la nena.

Així està la situació. La família, indecisa; miss City, sotmesa a un setge cada vegada més rigorós per part del Duce, i aquest, cada

vegada va més... estret d'armilla, i cada vegada necessita més imperiosament els favors que pot dispensar-li la senyoreta City.

Tot fa témer, doncs, que no hi haurà boda. Que el Duce i miss City passin per darreda de l'església. I que amb el dot de miss City, el jove Duce àdhuc mantingui la «querida».

T E A T R E S

L'òpera d'estiu, es farà a l'estiu

Cada dia surten més dificultats per a portar endavant aquesta temporada d'òpera còmica (no pot ésser de cap més mena) que hom pretén fer a l'ail Teatre Nacional de Catalunya.

Ara, resulta que aquells artistes francesos que havien de venir a inaugurar la temporada, es neguen en absolut a venir. «Manon» i «Louise», que havien d'ésser el plat de qualitat de l'àpat, són ja a l'aigua. I els empresaris... volem dir els organitzadors, no saben com sortir-se'n, car no es veuen amb cor d'aixecar el teló del Teatre Nacional de Catalunya amb «La Dolorosa».

Es curiós, però, observar com les coses de mica en mica fan el seu camí, i com les aigües es posen a lloc. Som ja a primers de març, i encara ningú no sap quan el Teatre ex-Nacional de Catalunya obrirà. Potser sigui cap allí el mes de juliol... Aleshores, resultarà que la temporada d'òpera «veraniega» que imaginaven no sabem quins incontrolats filharmònics, tindrà lloc dintre la seva estació natural.

Ara, que nosaltres no pensem, en aquesta estació ni en cap, prendre ni bitllet d'andania.

El teatre català, cada dia menys català

Ara que semblava que el teatre barceloní havia de caminar per altres viaranyes, donada la intervenció semi-oficial, resulta que els interessos catalans hi surten encara més perjudicats que abans.

Fins fa poc, sota l'inenterrable «Comité Económico del Teatro», corrien per Catalunya, de «tournée», algunes formacions catalanes, que representaven comèdies catalanes. Ara, amb el nou règim, i sota el pretext que el teatre

català no dona, han estat suprimides absolutament totes aquestes formacions.

Hi ha parats infinitats d'actors catalans que voldrien treballar a les comarques. Però, no hi ha manera que hom se'ls escolti. L'actor Pere Segura, president de la Secció d'Actors del Sindicat de la Indústria de l'Espectacle, ha demanat en va que es fes treballar als actors catalans. Les altes potències de l'espectacle barceloní, però, l'han escoltat com qui sentís ploure.

I ja teniu els aficionats al teatre de Sabadell, de Figueres, de Balaguer i de Reus, condemnats a no veure altres comèdies que les dels senyors Muñoz, Pérez, «Fernández i Rodríguez».

¿Què us sembla si d'aquesta nova organització teatral en dèiem també el Teatre Nacional de Catalunya?

Escenari endins

L'altre dia sorprenguérem davant de les llistes de companyia del teatre Espanyol a dues dependències del teatre (cosa que vol dir: a dos amomodadors, maquinistes, electricistes, etc.) comptant amb tot l'interès el nombre d'actors. I les dependències tenien aquest diàleg:

—Vint-i-cinc! On s'és vist!

—Oh, tot els que passin de la «plantilla» els ha de pagar la Secció d'Actors!

—Però, això és abusar...

Realment, tenen raó les dependències. Es abusar el posar actors i actrius als teatres. La cosa natural, és col·locar mitja dotzena de tramoistes a cada escenari, encara que no tinguin altre feina que llegir el diari i fumar herbes.

—Jo m'he fet infermera.

—Doncs mira: jo et fare els malalts.

